Φ. Νικηφόρου

Α/03

ΚΑΝΟΝΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ
ΠΕΡΙ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΚΑΘΑΙΡΕΘΕΝΤΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Ἡ ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 648/1994, περὶ καθαιρέσεως τοῦ Ἐπισκόπου Κωνσταντίνης Νικηφόρου ἀπό τοῦ Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος, ἀποκοπῆς αὐτοῦ ἀπό τοῦ σώματος τῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος καὶ ἀποσχηματισμοῦ αὐτοῦ ἐκ τῆς τάξεως τῶν μοναχῶν εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν, "*ξένον δέ εἶναι αὐτόν πάσης ἐκκλησιαστικῆς τιμῆς, ἐπισκοπικοῦ καὶ ἱερατικοῦ ἀξιώματος καὶ μοναστικῆς ἰδιότητος*", κατὰ τὴν σύνοδικὴν ἀπόφασιν, πάσχει ὄχι μόνον κατὰ τὸ *τυπικὸν μέρος* τῆς κανονικῆς διαδικασίας, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ *οὐσιαστικὸν μέρος* τῆς προφανοῦς ἀναντιστοιχίας τῶν σωρευτικῶς ἐπιβληθεισῶν ποινῶν πρὸς τὰ ἀποδιδόμενα εἰς αὐτὸν κανονικὰ παραπτώματα τῆς ἀπειθαρχίας, ἀνυπακοῆς καὶ δυσφημιστικῆς κριτικῆς κατὰ τῆς προϊσταμένης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς.

Πρῶτον, ὡς πρὸς τὸ *τυπικὸν μέρος* τῆς κανονικῆς διαδικασίας κρίσεως ἐπισκόπων δὲν ἐτηρήθησαν θεμελιώδεις δικονομικοὶ κανόνες, οἱ ὁποῖοι καθωρίσθησαν ὑπὸ τῆς κανονικῆς παραδόσεως ὡς ἀπαραίτητοι εἰς τὴν ἀπονομὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοσύνης, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς ὅλης διαδικασίας ἐν περιπτώσει ἀθετήσεως αὐτῶν, ἤτοι ἡ τρισσὴ κλῆτευσις τοῦ ἐγκαλουμένου πρὸς ἀπολογίαν ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διὰ τὰ ἀποδιδόμενα αὐτῷ κανονικὰ παραπτώματα, ἡ πρόσκλησις μαρτύρων διὰ τὴν ἀντικειμενικὴν θεμελίωσιν τοῦ ὑποστατοῦ τῶν κατηγοριῶν κ. ἀ. (κανν. 74 Ἀποστ., 6 τῆς Β' Οἰκ. Συνόδου, 21 καὶ 34 Πενθέκτης Οἰκ. Συνόδου, 14 Ἀντιοχείας, 14 Σαρδικῆς, 19, 132 κ.λπ. Καρθαγένης).

Δεύτερον, ὡς πρὸς τὸ *οὐσιαστικὸν μέρος* τῶν σωρευτικῶς ἐπιβληθεισῶν ποινῶν δὲν ἐτηρήθη ἡ θεμελιώδης κανονικὴ ἀπαγόρευσις τῆς ἐπιβολῆς *διπλῆς ποινῆς* διὰ τὰ αὐτὰ κανονικὰ παραπτώματα, ἤτοι τῆς ποινῆς τῆς καθαιρέσεως ἀπὸ τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος καὶ τῆς ποινῆς τοῦ ἀποσχηματισμοῦ ἀπὸ τῆς τάξεως τῶν μοναχῶν, ἐνῶ ὑπάρχει πρόδηλος ἀναντιστοιχία μεταξὺ τῆς βαρύτητος τῶν ἐπιβληθεισῶν ποινῶν καὶ τῆς βαρύτητος τῶν ἀποδιδομένων κανονικῶν παραπτωμάτων, δι' ἃ ἡ βαρυτέρα ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων

προβλεπομένη ποινή είναι ἡ ποινή τῆς ἀπό τοῦ θρόνου ἐκπτώσεως ἤ τῆς μακροχρονίου ἀργίας (κανν. 25 Ἀποστ., 18 Ἀντιοχείας κ.λπ.).

Συνεπῶς, αἱ σωρευτικῶς ἐπιβληθεῖσαι εἰς τόν πρ. Ἐπίσκοπον Κωνσταντίνης Νικηφόρον ἐπαχθεῖς ἐκκλησιαστικαί ποιναί ὄχι μόνον δέν ἔχουν τήν ἀναγκαίαν κανονικήν θεμελίωσιν, ἀλλά καί πάσχουν σοβαρῶς ὡς πρός τήν τήρησιν θεμελιωδῶν δικονομικῶν κανόνων, οἱ ὁποῖοι ἐθεσπίσθησαν κυρίως διά τήν κατοχύρωσιν τῆς προστασίας τοῦ ἐγκαλουμένου κληρικοῦ ἀπό πάσης αὐθαιρέτου ἤ καταχρηστικῆς κατακρίσεως. Ὑπό τήν ἔννοιαν αὐτήν, ἡ ἐμπράκτως ἐπιδειχθησομένη μεταμέλεια τοῦ οὕτω καταδικασθέντος ἐπισκόπου, ὡς ἐπίσης καί ἡ ἐμμονή αὐτοῦ εἰς τήν καθ' οἱονδήποτε τρόπον διακονίαν τῶν ἱερῶν σκοπῶν τῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος, παρέχουν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας τήν διακριτικήν εὐχέρειαν δι' ἀποδοχήν αὐτοῦ εἰς τήν τάξιν τῶν μελῶν αὐτῆς καί ἀποκατάστασιν αὐτοῦ εἰς τό Ἐπισκοπικόν ἀξίωμα, ἄν βεβαίως δέν συντρέχουν ἄλλοι μή δηλούμενοι εἰς τήν συνοδικήν ἀπόφασιν λόγοι διά τήν σωρευτικήν ἐπιβολήν τῶν ἐπαχθῶν ποινῶν. Τό δικαίωμα τοῦτο ἔχει ἡ Ἱερά Σύνοδος καί δύναται νά ἀσκήσῃ τοῦτο ἀκωλύτως, κατά τε τό γράμμα καί τό πνεῦμα τοῦ κανόνος 5 τῆς Α' Οἰκουμενικῆς συνόδου.

Μετά βαθυτάτου σεβασμοῦ

29.10.2001

ΒΑΣΙΟΣ ΙΩ. ΦΕΙΔΑΣ